

Köy İlk Okulunda 8 Ziyafet

– İ.ÇELİKLİ · 18 Kasım 2013

öğretmen;

herkesten para toplar!
hemen yemek hazırlatır
'el-pençe divan' durur
horoz, rakı, yoğurt turşu buldurur
valizine bal-peynir,
süt, yoğurt, dolaz doldurur

okul hayrına diye,

para istenmezdi hiç kimse
ya da onlar da fırsat kolluyorlardı ki,
bu sayede gebe bıraktık hissederlerdi, ö(ğ)retmencezi
kollamazlardı öksüzü-yetimi nedense
yaşlıyı, fakiri, Allahın garibini

zavallı öğretmen;

kimsenin okumayacağı;

müfettiş kitaplarını satar, para toplar
bilmezdik; "çiçeklerin dili"
ne işimize yarar
hangi imt(ih)anda çıkar
ne verir, ne öğretirdi

hiç birimiz anlatılan çiçekleri

görmemişti,
koklamamıştı,
rengini bilmezdi

hatta adlarını bile telaffuz edemezdi

bi dene "nergis" vardı aş(i)na olduğum,

Keklikoğlunun kızı ağabeymin akranı
onu da görsem bile ben tanımam bilmem,
çok oldular şehre göçeli
acaba adı hâlâ Nergiz mi?

sanmıyorum o kitaptan alanlar
“çiçeklerin dilini” okumuş olsunlar
belki de kitap okumaktan bu yüzden caydılar
karacahil kaldılar..
şiire hor baktı okuyanlar
çocuklar, analar-babalar

bizim köyde yaygın cahilliğin belki;
en büyük müsebbibi
o cahil sözde öğretmen,
o iriyarı çatıkkaşlı müfettiş,
o zoraki satılan müfettişin kitabı
ya da yalakalık adına bu kitabı alanlardı
köy karacahil kaldı..
ben sizin gibi

ama; hemen herkes aldı o kitaptan
o kitabı alannar sayasında yırttık
“sıra dayağından”
öğretmenimiz de memnun du artık
yüzünden gülücük eksik olmayan
herkesle barışıklık
vazgeşdi okutmaktan
vazgeşdim tahtaya yazmaktan

biz de; farkına vardık;
okuldan, öğretmenden, çiftçilikten maada
“çiçekler” vardı bizimkilerden başka
hatta çiçeklerin de dili
okul öğretmen içindi çocuklar için değil,
ama dünya müfettiş içindi
bal-peynir, süt, yoğurt, dolaz
bulundurmayan köylü olamaz
bizim hiş bişiyimiz yoktu tabi
okumak mezburiyeti varlık sayılmaz

talebeler için de; bilmekten,
çalışıp öğrenmekten
farklı şeyler de varmış

“işi bilen salağına yatar”mış
köyün beyi hacca gidiyomuř gibi
bi uđurlama köylüden
bi temana ki yařlıdan-genřden
sorma, bilmeyon neden,
müfettiřten bize “aferin”
bizden ona alkıř..
bütün köylü.. retmen, talebeler alkışladık
baybay etdik..
sınıflara girip, yedik-işdik,
bitaha yerlimalı yaptık

hayat böyle daha güzeldi
tayinini halletti, halinden memnun đretmen
iřin yoksa ilme boya,
fenne batır-çıkar onca
anasının avıdamadığı çocuğu
deli misin Alla(hını sever)sen
almayan kafalarına
sokmak için didin dur İskiti-Hunu
“başka becerisi” olan đretmen olur muydu
geri bu sayede yırtık ileşberlikten
Öđrendik ivtiliđi,
ileřberliđi sildik lügatten
Öđrendik de ne oldu
ifi ileřberden bin periřan
sdelik ağzının dadından da oldu
mal bedeli borçlandı fayızınan pangadan

retmeeen.., o gitti,
hiç aramadı bizi,
birkaç yıl öğretmensiz (cahil) kaldık
anmadık,
aramadık
anmadı anmadık
eksikliğin farkına varmadık

anmadık, aramadık olmadığının farkına varamadık..
biri ondan

“... 6retmen” diye bahsetse
kayarlardı
“-o 6retmenise”
diye bir sinkaf gelirdi ekabir dakımından
“-Gabak 6retmen ne?”
“Sengentli Arif Ali”
“maşallahı vardı”
“6retmen gibi 6retmenidi”
“onun gibisi bi daa gelmedi”
“adamıdı adam”

resim

1960'lı yılların başlarında ben okula başlamadan köyden tayin oldukları halde biz göre de hep bizim köylü kalan ve bir kaç yıl önce vefat eden rahmetli Arif Ali Bıçakçı'yı rahmetle anıyorum.